

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095030928/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Adagio

Hvorfor lyder min stemme undertiden skurrende, når jeg synger?
Den klinger nu og da falk som dens røst, der hykler, men jeg
hykler ikke.

Hvorfor lammes jeg pludselig i min flugt, og hvorfor ønsker
jeg stundom i syg træthed at kaste mig ned på jorden for at krybe?
Har jeg ikke fået styrke og dertil frihed for alle bånd?

Hvorfor banker mit hjerte ofte med ængstelig feberuro i ste-
det for med begejstringens rolige, stærke slag? Og hvorfor står det
til tider stille i mig, som var det et hjerte uden håb? Og hvorfra
kommer de smudsige skyklatter, som undertiden lægger sig på
mine syner, så jeg ikke forstår dem?

Når jeg synger, kan der komme noen og stemme i med, men
de stønner og bander, og det skær mig i sjælen, så jeg må holde
op. Luften er fuld af alle slags skrattende røster, og så snart de
klinger med, lyder min sang falsk, men overdøve dem kan jeg ik-
ke. Jeg kan ikke lovprise mellem så mange, der bander, juble
mellem så mange, der klager.

Jeg blir stum af uvillig skræk og væmmelse, når jeg hører
dem, for jeg er osse af deres slægt, og deres tusindårige træthed
lægger sig over min sjæl med; jeg lider i dem, jeg føler deres livs-
byrde på mine skuldre.

Jeg hører verdenshjørnet banke, undertiden i stormende uro,
men oftest i ligegyldig forventningsløshed, som om det aldrig ha-
de banket anderledes, som om det aldrig havde nærret noget håb og
aldrig lidt nogen skuffelse.

Der er øjeblikke, da jeg føler menneskehedens hjerte banke i
mig, og da forvirres jeg og kender ikke mig selv, hverken denne

40

